

Arrest

nr. 151 829 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 juni 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 1 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 16 oktober 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 23 december 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 23 december 2014 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 13 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: J.(...) N.(...), R.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europese Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”* Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“1.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Bovendien stelt artikel 7 van het Handvest inzake de grondrechten van de EU dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, terwijl artikel 47 van het Handvest het recht garandeert op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdige rechtsinstantie. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Een individueel onderzoek dringt zich op of deze bepalingen werden nageleefd.

2.

Het onderzoek inzake het privé-, familie- en gezinsleven moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

3.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoekster verwijst voor het bestaan van zijn familie-, gezins- en privéleven naar de uiteenzetting in het feitenrelaas:

Verzoekster haar centrum van belangen liggen in België nu zij reeds gedurende meerdere jaren hier haar leven heeft opgebouwd en een structuur hieraan heeft gegeven.

Zij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM.

In die tijd heeft hij een heel netwerk van vrienden en kennissen kunnen opbouwen met wie zij hechte banden heeft.

Daarenboven moet in het licht van artikel 8 EVRM rekenschap worden gehouden met de in België woonachtige familie van verzoekster, in hoofdorde haar partner (de heer N.(...) J.(...) C.(...); stuk 3) met wie de verzoekster samenwoont op haar adres in Duffel.

De partner van verzoekster bezit de Belgische nationaliteit (...). Hij is werkzaam als voltijds arbeider bij de NV (...), een bouwbedrijf (ondernemingsnummer: ...), gelegen te (...). De partner van verzoekster heeft een maandloon van gemiddeld 1.700,00 euro (stuk 4: loonfiches).

De relatie tussen beide personen is duurzaam en reeds langdurig aanwezig.

Hierom werd door verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeentediensten van hun verblijfplaats, Duffel. Deze aanvraag werd thans uitgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Duffel in het kader van de wettelijke mogelijkheid een onderzoek naar een mogelijke "schijnsamenwoning" te voeren, aangezien verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel kan putten uit de verklaring van wettelijke samenwoning.

Deze feiten wijzen op de intense sociale relaties en partnerrelatie van verzoekster.

Het bestaan en de hechtheid van een privé-, gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld.

In zoverre noodzakelijk wijst verzoekster erop dat in de beslissing van de verwerende partij van 23 december 2014, waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdeling onontvankelijk werd verklaard, het bestaan en de hechtheid van dit privé-, gezins- en familieleven werd erkend.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

4.

Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

5.

Verzoekster moet vaststellen dat in de bestreden beslissing over de toepassing van artikel 8 EVRM evenals over een mogelijke afweging niets staat vermeld, dit ondanks de kennisgeving van de feitelijke

omstandigheden van verzoekster in haar aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 23 december 2014.

Deze elementen werden kennelijk enkel maar onderzocht in het kader van bovenvermelde aanvraag (zie de beslissing van 23 december 2014), waarbij verzoeker verzocht tot een machtiging tot verblijf. Het verzoek tot een machtiging van verblijf is nochtans duidelijk te onderscheiden van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De belangenafweging vereist in artikel 8 EVRM geschiedt niet op dezelfde manier wanneer een vreemdeling verzoekt tot een machtiging van verblijf, dan wel een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten. In dit laatste geval is het verantwoord om in de belangenafweging een groter gewicht toe te kennen aan de belangen van het individu.

6.

In het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten (hetgeen een heel andere finaliteit heeft) werd niet onderzocht of verzoeker zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Zoals hierboven aangehaald, mag nochtans blijken dat verzoekster zich hierop nochtans in huidig kader kan beroepen.

De verwerende partij diende nochtans op de hoogte te zijn van het gezins- en privéleven van verzoekster, gelet op de aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 16 oktober 2014.

Hieruit blijkt dat de verwerende partij geen bekommernis had om een officieel en nauwkeurig onderzoek te verrichten of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Deze vaststelling volstaat reeds om te besluiten dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, evenals de artikelen 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, schendt.

7.

Verzoekster merkt bovendien op dat a.d.v. haar feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

De bestreden beslissing impliceert namelijk dat verzoekster zou worden onttrokken van haar sociaal milieu, evenals van haar partner.

Door verzoekster en haar partner werd een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Haar partner is voltijds werkzaam in België en kan zijn partner hierom niet vergezellen naar het buitenland (stuk 4).

Verzoekster heeft bovendien geen banden meer met het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Nigeria), hetgeen blijkt uit de vaststelling dat hij gedurende meerdere in België verbleef zonder terug te keren naar het land waar zij de nationaliteit van bezit.

De bestreden beslissing betekent dat een veel te zwaar gewicht werd toegekend aan het gegeven dat verzoekster niet in het bezit zou zijn van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Dit weegt niet op tegen bovenstaande elementen.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de aangehaalde wetsbepalingen van het aangevoerde middel.

8.

ONDERGESCHIKT, merkt verzoekster op dat minstens dient te worden vastgesteld dat de uitdrukkelijke en formele motivering betreffende de afweging van het gezins-, privé en familieleven van de verzoekende partij ontbreekt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de formele en uitdrukkelijke motiveringsverplichting in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Hoewel artikel 8 EVRM geen specifieke motiveringsplicht vereist, volgt dit wel uit de interne, Belgische wetgeving.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet zou zijn aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Geen enkele motivering wordt door de verwerende partij aangedragen, waardoor verzoekster moet gissen

naar de redenen van de verwerende partij om haar, desondanks haar privé-, gezins- en familielevens, een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Zoals aangehaald, heeft dit bevel een heel andere finaliteit dan een aanvraag tot machtiging van verblijf waardoor de verwerende partij niet kan volstaan met verwijzing naar deze beslissing.

Verzoekster kan hierdoor niet weten om welke reden haar belangen onder artikel 8 EVRM als niet voldoende worden geacht.

De bestreden beslissing schendt hiermee artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende documenten toe: een kopie van de identiteitskaart van haar Belgische partner mijnheer N. J. C., alsook een aantal loonfiches van haar partner.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 47 van het Handvest. Onder “*middel*” dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster laat na om uiteen te zetten op welke wijze artikel 47 van het Handvest geschonden zou zijn.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbereiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116486).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

2.8. Verzoekster betwist nergens in haar middel de concrete vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Bijgevolg diende de gemachtigde van de staatssecretaris haar krachtens voormelde bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekster poneert echter dat hierbij onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven.

2.9. De geschonden verdragsbepaling artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient betrokkene te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

2.10. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een aantal beweringen omtrent het duurzaam karakter van haar relatie en zij geeft aan dat zij en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd. De Raad stelt echter vast dat verzoekster enkel een afschrift van de identiteitskaart van haar partner en een aantal loonfiches toevoegt aan haar verzoekschrift, die bezwaarlijk een bewijs vormen van een hechte gezinsband. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verklaring van wettelijke samenwoning op 6 februari 2015 door de ambtenaar van de burgerlijke stand op grond van artikel 1476quater van het burgerlijk wetboek werd geweigerd. Dit gegeven, dat weliswaar dateert van na de bestreden beslissing doet ernstige vragen rijzen bij de realiteit van dit gezinsleven. Daargelaten de vraag of verzoekster er in slaagt een beschermenswaardig privé-en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, slaagt zij er in elk geval niet in aan te tonen dat zij haar gezinsleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Verzoekster beweert dat haar partner voltijds werkzaam is in België en haar daarom niet kan vergezellen naar haar thuisland, een land waarmee zij beweert geen banden meer te hebben, maar zij levert hiervan geen enkel concreet bewijs.

2.11. Om te bepalen of er een inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan *in casu* sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging. Aan de hand van de ‘fair balance’-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De ‘fair balance’-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze ‘fair balance’-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen

beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de Staat is en de Staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De Staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de Staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, *Rees v. The United Kingdom*). In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,... *In casu* gaat het duidelijk om een eerste toelating aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij over een verblijfstitel beschikt, waardoor er, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster in haar middel lijkt aan te geven, geen onderzoek dient te geschieden aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM of er sprake is van een inmenging in het gezinsleven.

2.12. Waar verzoekster stelt dat "*in de bestreden beslissing over de toepassing van artikel 8 EVRM evenals over een mogelijke afweging niets staat vermeld (...)*" en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet werd onderzocht, wijst de Raad erop dat noch artikel 8 van het EVRM, noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht omvatten. Evenwel dient de Raad als annulatierechter wel na te gaan of de gemachtigde niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen (RvS 26 juni 2010, nr. 205 942).

2.13. Blijkens het administratief dossier werd door de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing op 23 december 2014 een synthesenota opgesteld waarin volgende elementen werden onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

"1) Hoger belang van het kind:

betrokkene heeft geen kinderen

2) Gezin- en familieleven:

de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

3) Gezondheidstoestand: betrokkene haalt geen medische elementen aan"

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij beweert dat deze gegevens enkel zouden zijn onderzocht naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit voormelde synthesenota blijkt immers dat eveneens in het kader van het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening werd gehouden met de elementen die haar zaak kenmerken.

2.14. Aangezien artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM, kan omwille van de redenen hierboven weergegeven evenmin een schending worden weerhouden van deze bepaling van het Handvest.

2.15. De Raad wijst er nog op dat de verwijzing naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn weinig relevant is aangezien artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van deze bepaling uit de Europese richtlijn.

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest of van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekster toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN